

— Да се предадемъ! — прохленчи нѣкой изплашено.

— Мълчи! Срамота е да го казвашъ! По-добре е да се измъкнемъ още сега къмъ Балкана.

Преди да заглѣхнатъ думитѣ и въ храма влѣзе единъ старецъ. Той избърза до сръдата на насъбралитѣ се и рече:

— Свърши се вече! Турцитѣ сж около черквата! Скоро крийте оржжието!

Всички се засуетиха. Попъ Никола пръвъ се опомни.

— Тука, тука! Дайте го подъ Престола на олтаря!

Мигъ по-късно въ черквата влѣзе самъ Орханийскиятъ паша, обиколень отъ офицеритѣ си. Той обгледа насъбралитѣ се, видѣ смущението имъ и се усмихна; попътъ пѣеше нѣкаква молитва, но гласътъ му треперѣше и го издаваше.

Пашата приближи до него:

— Дѣдо попе, завърши молитвата и разпусти народа да си иде по домоветѣ.

Попъ Никола измънка нѣщо и каза заключително „аминъ“ на тази служба, която трѣбваше да бже най-тържествената въ града. Богомолцитѣ съ приведени глави започнаха да излизатъ и видѣха вѣнъ страшна картина. Цѣлата черква бѣ обградена съ войници. Но къмъ тѣхъ никой не се обърна нито съ оржжие, нито съ лоша дума. Войницитѣ седѣха като статуи и пропус-

каха гражданитѣ да се разотидатъ.

Въ черквата остана само попъ Никола, пашата и дошлитѣ офицери.

Пашата каза на единъ отъ тѣхъ нѣщо тихичко и безцеремонно седна на Престола въ олтаря, тъкмо надъ скритото оржжие.

Следъ малко въ черквата влѣзоха низами. Тѣ започнаха да претърсватъ най-старателно, дали нѣма скрито оржжие. Едни се изкачиха на балкона, други влѣзоха въ олтаря, трети съ прикладитѣ на пушкитѣ си изпитваха каменнитѣ плочи на пода, да видятъ — дали нѣма скривалища.

Никой, обаче, не се осмѣли да погледне подъ престола, на който бѣ седналъ пашата.

Най-сетне прегледътъ свърши. Единъ офицеръ докладва:

— Не се намѣри нищо!

— Значи, че нищо не е имало! — отвърна пашата. — Нѣкой само е набедилъ гражданитѣ... Разпредѣлете войницитѣ изъ града, та да починатъ.

Когато въ черквата останаха само той и попъ Никола, пашата слѣзе отъ Престола, повдигна плашеницата, която го покриваше, и видѣ нахвърленото оржжие на врачанскитѣ въстаници.

Попътъ се олюлѣ. Пашата го гледà известно време, а сетне се усмихна:

— Така си и мислѣхъ!... Вѣрвахъ, че тука е скрито оржжието,